

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 6.995 van 7 februari 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroenese nationaliteit, op 6 februari 2008 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 februari 2008 tot terugdrijving.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2008, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 februari 2008 om 6 uur 00.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MBULI BONYENGWA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Verzoekende partij is op 3 februari 2008 te Zaventem aangekomen. Hij legt een door de Zweedse ambassade afgeleverde "uppenhallstillstand" titel af geldig van 8 januari 2008 tot 1 februari 2009 om te studeren in Zweden.

Aan verzoekende partij werd op 3 februari 2008 een beslissing tot terugdrijving betekend op basis van artikel 3, eerste lid, 6° en 7°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij werd teruggedreven omwille van een onduidelijk reismotief en wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie. Tevens wordt in PV BR.45.FW.110213-2008 door de Federale Politie Veiligheidsdetachement nationale luchthaven afdeling grenscontrole Zaventem het volgende gesteld: verdachte handelingen met verwijzing naar mensenhandel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

In het kader van de onderhavige procedure, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd dat zij haar repatriëring wil verhinderen. Bijgevolg mag van haar verwacht worden dat zij de nodige spoed en alertheid aan de dag legt om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen in kennis te stellen van haar intenties maar ook om tijdig, dit wil zeggen binnen een tijdsbestek dat nodig is om aan de Raad en aan alle partijen betrokken in het geding de gelegenheid te geven kennis te nemen van haar vordering derwijze dat die vordering aan een grondig onderzoek kan worden onderworpen.

Aan de verzoekende partij is de technische mogelijkheid geboden om haar vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

Te dezen is verzoekende partij op zondag 3 februari 2008 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Zij heeft pas op woensdag 6 februari 2008 om 20u57 met een faxbericht haar vordering ingeleid zonder daarin een uiteenzetting te geven van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen kunnen aantonen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt thans dat een repatriëring is voorzien op donderdag 7 februari 2008 om 10u40.

De verzoekende partij zet niet uiteen waarom zij pas op woensdag 6 februari 2008 om 20u57 in de gelegenheid was om haar vordering in te leiden, te meer dat ze er vanuit kon en moest gaan dat een teruggedrijving imminent zou zijn.

Haar stilzwijgen moet hierover geïnterpreteerd worden als dat verzoekende partij zelf niet diligent is geweest.

Indien verzoekende partij overigens andere bedoelingen zou hebben gehad, met name de Raad bewust in een situatie te sturen waardoor er, gelet op de geschapen tijdsnood, geen andere mogelijkheid zou zijn dan ofwel, zonder een grondig onderzoek van de zaak mogelijk te maken toch een schorsing uit te lokken, ofwel een schorsing de facto te zien tot stand komen, lijkt haar houding een misbruik van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te houden.

Hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 februari tweeduizend acht door:

mevr. Ch. BAMPS

kamervoorzitter,

dhr. S. VAN CAMP ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

Ch. BAMPS.